

ELŻBIETA MICHALSKA

TU JEST TU
TAM JEST TAM

Elżbieta Michalska
Tu jest Tu, Tam jest Tam

Gyft dritkom
Biblioteki
Sze hickelske

wp

'99.10.28

© Copyright by Elżbieta Michalska, 1999

Redaktor: **Jan Leończuk**

Korekta: **Bożena Kłosowska**

Tomik ilustrowany pracami Autorki

*Wydano dzięki pomocy finansowej
Urzędu Miejskiego w Białymstoku*

ISBN 83-911529-6-0

Skład i druk: Mariusz Śliwowski, Wydawnictwo PRYMAT

Białystok, ul. Św. Rocha 10, lok. 106

tel. 744 58 42, 0602 766 303

Elżbieta Michalska

*Tu jest Tu
Tam jest Tam*

Wojewódzka Biblioteka Publiczna
im. Łukasza Górnickiego
Białystok 1999

821.162.1-1

Wojewódzka Biblioteka Publiczna
Im. Łukasza Górnickiego

Nr 96906

CZYTELNIA KSIĄŻEK

w Białymostku

Elzbieta Michalska

*Pragnę gorąco podziękować Panu Andrzejowi Miłoszowi,
Ani Kowalskiej, Uli i Wojtkowi Wyrzykowskiem,
Wojciechowi Worotyńskiemu
oraz wszystkim innym, którzy przyczynili się
do wydania tej książeczki*

Elżbieta Michalska

Apple (Red)

... to dużo czy mało?

Raz tylko widziałam jaszczurkę wśród ostów i bylic.
Raz tylko słyszałam piosenkę łabędzi.
I jeden jedyny raz, choć to może był sen,
Nie wiem na pewno,
Rozmawiał ze mną Cień,
Co umiał chodzić środkiem rzeki.

Smok

Kiedys prosiłam aby mi ulepił smoka
wiem, na pewno by ulepił
i włożył w glinę całe swoje otłuszczone serce,
ale nie wiedział jak wygląda
to coś o czym ciągle opowiadał
bo skąd mógł słyszeć biedny:
o głowach jak rozbite jabłka
z szeregiem zębów ostrych pestek
o szyjach gibkich zmijkach
i skrzydłach niczym zeszyty w buzującym ogniu -
jeszcze chwila i znikają na zawsze
niebieskie pajacyki naszych liter.
Cóż jeszcze zasługuje na uwagę w smoku?

Ale on nic nie umiał ujrzeć prócz ziemi i nieba
na tło których bez końca się powoływałam
improvizując smocze obyczaje,
więc bryłkę gliny obracaną w rękach
odłożył gdzieś na krawędź stołu
i rzekł: zobaczymy, może jutro, nie wiem...

I zaraz przyszedł jakiś niewidzialny malarz
by powlec mi twarz werniksem smutku.

Osty

Jak pięknie przekwitają polne osty,
napatrzeć się nie mogę.
Delikatna przędza siwych kwiatów
pochłonęła mnie bez reszty.
Inne zmysły pokorne wzrokowi
taktownie odchodzą na bok.

Tak to już jest, że
na wklęsłych grobach czarownic
żadne inne kwiatki
nie chcą rosnąć prócz ostów.
Dzięki Ci Boże, że wymyśliłeś
jesień i osty.

Kronika prowincji Z

w okolicach mostu straszy
wielu widziało
upstrzona piegami golotka dziewczynka
stoi w płyciźnie
suchą rączką czyni gest polania wodą głowy
ciągle są w tym miejscu wypadki samochodowe
ale nikt nie zginął i pewnie nie zginie
niewinna zna się z aniołami

żuk uciekając w rozpacz płunął mi w usta
piekącym jak stopa szpilki jadem
rozmażdżyłam go za to
czy sprawiedliwie trudno powiedzieć
uciekał w białe niebo parasolek rumianków
gubiąc balast wnętrzości
gdy mówisz "wiersz"
ten sam ból mam na ustach

pękają wrzody na brudnych policzkach
kotka ze strychu zdziczałe sprowadza kocięta
milczenie rozkrajają chleb łuszczy naskórki losu
i tak będzie zawsze
i zawsze o tobie śnić będę

...gdy idziesz skarpą rzeczną
niczym szkłem oblany błyszczysz mokrą skórą...
"włosy świętej magdaleny" rozczesywałeś palcami
ostre kamienie
żyletki w chłodnej wodzie

szybko przejść
trzy cztery kroki za nimi
leży piaskowa płycizna
na wyciągnięcie ręki
mała rodzina grązeli
zachwył stoi jak panna cudowna
w gablocie pamięci na zawsze zatrzyma
przez ciebie zrobiony naszyjnik z grązeli

jakże komiczne są gawrony
gdy łażąc po podwórku zbierają dziobem
żdźbła słomy
na przewróconym garnku usiadł mędrzec
z brodą słomiana aż do ziemi
czatuje na rój metafor i przenośni
zwykle niewiele uda mu się złapać

...zapaść siwe żaluzje brwi
i pomódl się
tak pięknie się modlisz
z twardych pączków piwonii
dziecinnych książeczek o różowo barwionych
krawędziach kartek

Czerwony goździk

A z czym skojarzyć wolno czerwony goździk
Rosnący na mogile nieznanego,
Co został przez leśnych zabity
Któreś wojennej wiosny albo jesieni?
Myśleli, że to ktoś inny
I tak się im jakoś wystrzeliło w plecy
I leży samotny, nieznanym, przy polnej drodze.
Obok ani żadnych ciał, ani kości.
Krzyż dostał w spadku,
Wzięty spod muru cmentarza.
Leży cicho, bez pretensji do granitu
Albo kutych liter
Więc może ze względu na przedziwną ciszę
Czerwony goździk warto porównać
Do rozwiszczanej królowej,
Wyrzuconej przez zbójców na bezludną wyspę.
Sama! - „Na otarcie łez
Nie zostawili nawet puderniczki, dranie”.

Małż

co to obłe pudełko
z galaretą w środku
odczuwać jeszcze potrafi
prócz bólu
- próżno próbuję wyobrazić

niektórzy nawet przypisują
takiemu życiu wartość
ja jednak nie chcę stawać
po żadnej ze stron
choć podobno wiem czym jest ból
i lęk przed bólem

patrzę tylko na jarmarczną figurkę
świętego iksa czy igreka który swe
pięciocentymetrowe plastikowe ciało
skrył właśnie w jedną część
muszli ślimaka małżowego
i tuląc rączki jak dwie pchełki
modli się za cały wielki świat

Wiejskie czasopismo

pamiętasz było kiedyś takie czasopismo
pod tytułem „Chów bydła” trzeba powiedzieć
dawali niezły gatunkowo papier
powleczone barwnymi zdjęciami na których
w kółko pokazywano te same sielany
zielona łąka niebieskie niebo łaciate krowy
i w numerze z marca zielona łąka
i w numerze z listopada niebieskie niebo
zaś na okładce z tyłu goła dziwka
trzymała zwykle w lewej dłoni sztuczną różę
albo stanik i to wszystko
dziwkę nożyczkami ciach ciach resztę do pieca
pamiętasz

Myszy

zaleęły się w szufladzie ze skarpetami
było ich pięć czy siedem sztuk
różowych jak lody malinowe
i ślepych jak uliczki w koszmarnych snach

otworzyłam szufladę kredensu
coraz głębiej i głębiej pośpiesznie grzebałam
wtem zaczęły kwilić miękkie ciepłe ruchome
i strząsnęłam rękę ze wstrętem
aż głośniejsz zakwiliły maleństwa

ojciec wyciągnął szufladę
a ciemna dziura w kredensie
ironicznie dmuchnęła swoją czernią
tak jak się wylewa dziecko z kąpielą
chlusnął gałganami na mroźne powietrze

plakały i plakały
tuląc się jedne do drugich
włażąc pod rozrzucone szmatki
jakby choć jeszcze jedna chwila przeżycia
więcej była warta niż wieczność

nasz bury kot
nigdy chyba nie widział czegoś podobnego
więc wytrzeszczył tylko oczy
i nawet nie rozdziawił pyszczka

a noworodki plakały i plakały

z różowych robiąc się sine
naprawdę przez chwilę chciałam je uratować
wsadzić chociażby do biustonosza

z jakąż czułością mysia matka musiała pociąć
na drobne kruszyny mój rysunek
z pierwszej albo drugiej klasy
i wymościć nim gniazdo

wiatr po śniegu niesie mój pocięty rysunek
i płacz mysich dzieci

Błękit

Aby przekonać się
o istotnym jego natężeniu,
podnoszę do góry opaloną rękę
albo koniec kija.

Obok mojej twarzy
fioletowo postrzępiona koronka psich rzęs
wyciska kształt jakiejś śmiesznej bramy,
tylko z cienia zbudowanej
w relatywnej barwie skóry nieba.

Płot

miałam sen
wiem
tak się zaczyna
niejeden wiersz
ale mniejsza o to
zatem śniłam

Mistrza i mnie
dzielił żelazny płot
podobno nie można było go obejść
bo glob na którym staliśmy
został podzielony owym ogrodzeniem
jak równikiem

widzieliśmy swoje oczy podzielone
ażurową kratką
i usta podzielone
i ręce pocięte
przez równoległe żyły z żelaza

przejdiesz przez płot
- pytał Mistrz z nadzieją i zwątpieniem
po połowie na każdą sylabę

i już wczepiłam palce
w dwa szeregi prętów
z wiarą
jakbym miała do zniszczenia
plecionkę ze słomy,

z trwogą
jakbym na targu szukała
małego wielbłąda
co by zdołał się przecisnąć
przez ucho igielne

przejdiesz
- powtórzył jeszcze raz
przejdę ja nie z tych co nie przechodzą

.....
I nie przeszłam płotu
mimo że byłam tego tak pewna

Sen

Zanim Stwórca wyjął z pieca moją śpiącą duszę,
byłam jabłonią w podziemnym sadzie.

Składałam pszczołom obietnice wieczności
na dnie miękkiej i ciepłej żywicy.

Kusiłam anioły cieniem okrągłym jak czas.

Pękały owoce, nabrzmiałe od nadmiaru soku
i ciepło słodkie trwanie,

padał deszcz, a każda kropla wody niosła na plecach
grudkę ziemi zdartą z torfowego stropu przestworzy.

Wielkie święto błota.

Dziesięciopalczystą dłonią chciałam dotknąć tej ikony,
jaką było niebo.

Na próżno kusiłam anioły cieniem okrągłym jak czas.

Nikt z kwiecica mojego nie chciał uszyć sukni

albo wielkiej wsypy, w którą można by wrzucić garść
najpiękniejszego dnia.

Droga

Tu, gdzie stoi mój dom
biegła kiedyś droga
obrosła pokrzywą bylicą
i mniejszym zielskiem bez imienia.

I gdy się szło tą drogą błotnistą
lusterka wody krzyczały brzydula
skrzydło łopianu czekało na chłopca
który w ulewę będzie tędy biegł
by zerwać największy łopianowy liść
choć on przed deszczem niewiele obroni.

Czasem w bardzo ciche lato widzi się ludzi
co sto albo i więcej lat temu spieszili tędy na tartak
Żyd pokrzykuje szmaty szmaty
a jego konik złoty jest od potu
rybak wiąże sieci i podśpiewuje
„Wojenko, wojenko, cóżeś ty za bladź”
piosenka rybaka leci za nami i chowa się pod ziemię
będzie tam czekać jeszcze wiele lat
na suche palce etnografa.

Rojąc

Gdy niosę wór pełen buraczanych liści
przez grząskie łąki i siwy leb pola
rozczochrany rdzawą szczotką brony
staram się stąpać z wdziękiem
bowiem coś mi mówi że ty zacząjony
jak zając siedzisz w gęstej grzywie miedzy
i patrzysz złośliwie pęczkiem wielkich chabrów
na moje brudne i opasłe nogi.

Haiku

*

Szekspir i grafoman
widząc księżyc
chwyтали za pióro...

*

Stado wron.
Kto rzucił do nieba
garść czarnoziemiu.

*

Wstążka papieru toaletowego
na wietrze
szybuje jak motyl.

*

Szpilka z włosów królowny
spadając na podłogę
zwyczajnie brzęknęła.

*

Nefrytowa mucha
usiadła na dłoni.
Jaki śliczny pierścionek!

Codziennie

Siedem krów w mgle ryżej udaje sielankę
Szekspir w płóciennej oprawie spada ze stołu
chłopak goni dziewczynę po tarczy zegara
chmura w kształcie drabiny stoi nad domem
(Jeśli nie masz ochoty iść do Nieba, zostań.)
O znowu Bogdan wraca z mleczarni.
Zawsze ten sam Bogdan ze spuszczoną głową
wraca z mleczarni... gdy pani Sz. siedzi już w rowie
i pisze gwoździem wiersz na aluminiowej bańce.
I nigdy nic innego. Koniec.

Autobus

po szarym warkoczcu ulicy
jak wesz pełźnie autobus
to właściwie jedyny znak dla mnie
opasanej gęsto tkaną płachtą samotności
że na świecie żyją gdzieś inni
choćby ci tam
czasem mówię pieszczotliwie - biało-niebieski wieloryb
częściej jednak
- wesz pełznąca po szarym warkoczcu ulicy

Jacewicz

Mijając nieznanego mężczyznę pomyślałam
- on w tej kraciatej marynarce
wygląda jak Jacewicz.
Pierrot przebrany za klauna.

Jacewicz nasz stary nauczyciel od języka rosyjskiego
w jakie pograżył się teraz realia, pojęcia nie mam.
Czy rzepolą mu na skrzypcach mongoloidalne dzieci
kawałki z Czajkowskiego?
A on zasluchany trzepie rudymi rzęsami
jak kucharka pianę, ich białe kokardy
większe od stronic „Prawdy”?

Wieczorem wzdycham leżąc na tapczanie
a oddech mój tak głęboki
że odklejone paski tapety
unoszą się do góry i skręcają w walki.

Więc minęło dzieciństwo i wielka nadzieja
że pójdę, na pewno pójdę do szkoły plastycznej
i że święty Jura Gagarin z gwiazd
ołówkiem szkicowany, będzie się do mnie śmiał
I mówił bajki które każdy na pamięć zna.

„Była zima, śniegu po szyję,
a ja w łapciach z kory poszedłem do szkoły.
Towarzysz nauczyciel rzecze tak: Jura nie nadrobisz,
masz zbyt duże zaległości. Za górami za lasami
nie ma dla ciebie szkoły. Tobie i w dzierewni
chleba nie zabraknie...”

Jacewicz kilka razy do roku
zmontowanie gazetki ściennej w moje ręce składał.
Byłam w siódmym niebie, przypinając rysunki
co chwila wołał „Znowu krzywo. Teraz już prosto.
Ty Ela to masz talent, ale co ci po nim nie wiem.”

Jaki deszcz

Podziwiam ludzi umiejących
W miarę wiernie narysować deszcz.
Deszcz. Nie taki złożony ze stada
Łez - rozciętych serduszek,
Ani też krótkich kresek,
Pod kątem rzucanych nerwowo.
Tylko deszcz po prostu.
- Ty trzymaj parasol,
Jesteś przecież wyższy.

Kwitnący rzepak

jeśli w listopadzie jadę autobusem
z A do B
pozwalam oczom brnąć przez
kilkanaście sekund
po wielkiej żółtej plamie rzepaku
dzień jajko słoneczne rozbija
o ostre dachy kurzej fermy
jeszcze chwila i pole rzepakowe odpływa
jednak tamta żółć
jak wyziębła i głodna kotka
tuli się do moich oczu
nie muszę odwracać głowy
aby oglądać jeszcze

Haiku

Chłop w podróży duma:
"Moje biedne krowy zostawione na łące
w tę słotną noc."

*

Bogacza
na złotym sedesie
boli brzuch.

*

O poranku
tarzają się po podłodze snopy żółtego światła,
wieczorem zawodnicy sumo.

*

Boginka leśna
polewa głowę wodą ze strumienia.
Wilga, matka chrzestna, krzyczy jej imię.

*

Lis obsikał dziką jabłoń.
Głupcy mówią:
po ojcu owoce otrzymały ognistą barwę.

*

Gruszka pękła
od nadmiaru soku,
osy wpadają w ekstazę.

*

Ukłuł i pokazał
czerwony język kwiatu,
takie już są kaktusy.

*

Cień latawca

Doppo Pavi
Uze l'ovau
Pava uerna
Ane ttt

przypomniał mi
o istnieniu nieba.

*

Złota Nefretete
z naszyjnika brzydkiej dziewczyny
chciałaby powiedzieć: nie to złoto, co się świeci.

*

Papierowa różyczka
na gładkiej łodydze drutu.
Ani jednego kolca.

*

Zobacz, jak kłon się czerwieni,
gdy go Pani Jesień głaszcze
po policzku.

Pająk

kiedy już wyrwałam z ciasnych łapek
kulkę - tobolek,
za żerdź w płocie
schował się okradziony pająk

chciałam tylko zobaczyć co w środku

w południe wychodzę spulchniać grządki
i wnet nuda zaczyna drapać mi ręce
toteż taki drobiazg, jakim była okrągła pajęczna tajemnica
przepłoszył ją na chwilę

blonka od nakłucia trawą wypuściła
sto kulek, krągłych i szarobiałych
na modłę matki kulki

teraz coś szepcze - po co było odbierać pająkowi
kokon pełen jajek
prawdopodobnie już w życiu nie ziści następnego
a to był jego jedyny cel
i droga jedyna
od tamtego liścia łopianu do końca tej żerdzi

Czerwiec

trawy w modlitwę pobiegły
dymią kadzidłem życia
widno w nocy od mleczy
których nikt nie pozrywa
których nikt nie pogasi...
plączcie żaby ugrowe
głosy wasze jak psalmy
leczą w kroplach do Boga
kwitnie szczaw na szalono
duchy z mgły rozczesane
myślą że łąka płonie
ciemność gorąca rozlane ciało
zapuszcza w dom świerszcza i ważki,
irys powoli koszulę zdejmuje
spod niej widać kark cienki
z tkanką piany motyla
tam pod bąblami cieczy
mięknie dziecko owadzie,
uczy się szczęściem oddychać
i już wie jak gorzko będzie
umierać w czerwonej trawie

Anioł

Znalazliśmy zabitego Anioła
z wielką dziurą w głowie.
Czy należy go pogrzebać,
czy zostawić na pastwę
padlinożernych obłoków?
Tej nocy była zamieć gwiezdna
i pewnie dostał meteorem
jest taki przystojny choć już od kilku godzin
martwy
stara kobieta każe oskubać mu skrzydła
i sprawdzić czy był mężczyzną
powoli podnoszę tunikę
więc tak jak mówili teolodzy:
lalka
o mały włos nie zakochałam się
a stara już taszczy krwawą wyspę.

Piosneczka

Tam nad jeziorkiem zetniemy chojacka
nie będzie już rudy szumiał ni beczał po cichu
łzami jak miód klejkimi
gorzkimi niczym ostatnie rozstanie
zetniemy, potniemy na belki wisielcze
na nogi drewniane
na budę dla Miśka
po korze chojacka
wiewióreczka bryka
lalkę szyszkową zerwała
z ostatniej gałęzi
i powłokła do dziupli
niech mają pociechę małe wiewiórczaki.

Padł Jewrejek od kulki
w kłujące paprochy
padniesz i ty chojacku
a nikt ciebie nie wspomni
tylko to jeziorko oczko zaropiałe.

Balladyna

W roli Goplany - Obtluczona Szyba
(wsparta o lamperię)
w roli Aliny - Bładoniebieski Garnek
Czerwonym Kubkiem jest oczywiście Balladyna
a nóż który leży pod moimi nogami
jest po prostu Nożem
i gdzie to wszystko?
- w komórcie będącej przymierzalnią
sklepu z używanymi ciuchami.

* * *

aniolom niepotrzebna
z reguły zwyczajna
płytką
banalnie zgięta
brzękliwa czarownica
krążąca wokół
glinianej miski
dodatek tylko
bezwiednie dotykany
zwierciadełko pijane
co do góry nogami
mówi jak brzydka jest
twarz królowy...
i kto lepiej zna
usta nasze
i przesolone zawiesiny
niż ona
łyżka

... którzy poznali czarodziejkę

kiedys krążyła wokół nas czarodziejka
co nosiła smalec w słoiku
i chciała najzwyczajniej chciała
byśmy do niej mówili - proszę pani
a nie - stara dziadówko
czarodziejka nosiła też ze sobą duszę
którą szczytywała na podłogę
bez żadnego pardonu
- patrzcie dusza się tacza pod stołem - wołały
wycięte z gazety krasnoludki
tfu tfu w obie garście i raz paluchem do słoika
smalec włosom potrzebny jak nic na świecie
potem zaś - chodź mała poiskasz
za każdą zabita wesz zapłacę pięć groszy

Tykocin 1

Obrazy pani Ninel
na których tańczą bociany
podobne do nagich kochanków
widziałam tylko przez chwilę
przez próg pracowni
a jakże wyraźnie tkwią w pamięci
dzioby pełne muzyki
bajkowe trawy wydiedziczone zupełnie z zieleni
i noc krótka szara bez księżycy
podkarmiana światłością kaszki i kwitnących koprow.

***

nie ma we mnie żadnych wierszy
ani filozofii
słowo filozof odbieram tak jak
słowo salceson
aniole który do mnie przyfruwasz nocą
próg posypany popiołem
byś zostawił ślad i już
więcej mnie nie odwiedzał

Dionizje Małe

Czesławowi Miłoszowi

Jedyne godne uwagi zajęcie polega
Na podkręcaniu zegarowej śrubki
Tylko czemu ma tutaj służyć wskazywanie czasu?
Gdzie jeszcze wiążą czerwone wstążki
Puszczanym na popas żrebakom,
Kropią zwaśnione świnie octem
Bo zapach octu łagodzi trzody obyczaje.
Pewnie też byś odprawiał owe praktyki
I udziwniał życie jak tylko można
Ale...

Wyobraź sobie że
Umarłeś w prowincjach,
Położono cię do gipsowej trumny
Gęsto zdobionej sztukaterią,
Splendor na jeden dzień cha cha
Wielce zasłużony starcze, już niosą
Naręczą szparagi i paprotki
Synowe w obcisłych sukienkach
Maić będą twój rozdęty brzuch.

A jakaś nieszczęśliwa matka
Wraz z babką umiejącą zamawiać
Przyniosła dziecko.
Prosić cię chcą o litość tymi słowy:
„Ceziułku ty taki dobry całe życie był
Nikommu nic nie odmówił,
Na pewno już Pana Jezusa oglądasz.
Pomóż proszę temu dziecku niewinnemu,

Co zdążyło uczynić grzesznego
Aby nosić czarną plamę na twarzy?
Poproś Boga Ceziu najmilszy
Niech plama zmniejszy się
Niech choć trochę zblednie”.
I staruszka bierze mały palec nieboszczyka
Głaszcze nim twarz rozryczanego dziecka.
A wszyscy wkoło poklękali, czyniąc
Zakłady ze złym duchem.

Wyspo bezludna, plamo czarna
Herbie złoczyńców, zmień się
W figlarne ziarno pieprzu, co w pewien
Szary dzień spadnie jak łezka do rosolu.

Śmierć wyjęta z obrazu Rubensa
Ciągnie za ramiona, choć nie ma
Ładnych nóg, nie zdołasz się jej oprzeć.
Kwaśne wino wraz z rozlanym brzoskwiniowym ciałem
Czy to tylko rozrywki gawiedzi?
Rozbita butelka po winie na nowo
Złączyła skorupy by jeszcze raz
Uczestniczyć w weselu.

Wiejski kościół

Wiatr
zielone
refleksy
słońca
same
do
siebie
gadają
kościół
pachnie
obfitym
ciałem
piwonii
włożonym
w
wazony
przez
brzydką
dziewczynę
stara
babka
jak
sowa
łapie
powietrze
dziewczynka
bęć
nie
potłukła

się
wcale
zapatrzona
w
mdle
zakręcone
na
suficie
powoje
Jezusowi
od
szminki
krwawi
kolano.

Stara fotografia

dziewczynka w za ciasnym płaszczyku
i ciotka koronkowo-jedwabna
z łasiczką kołnierza
w kolorze śmietany
patrzą z fotografii

jeszcze nie mają pojęcia
ile cierpienia przed nimi
i marzeń ile
rozległych i niebieskich
jak ocean
którego zresztą żadna z nich
nigdy nie zobaczy

Łza

kiedy głowa leży na poduszce
łza zwykle spływa
do śmiesznie płytkiej konewki ucha
i tam właśnie
gorącem wodnistego ciała
najdobitniej umie opowiedzieć
czym jest rozpacz

czym dla jabłka pestka
tym łza dla oka Ewy
niech Adam zna tylko
miły rozpad miąższu pod zębami
po cóż miałby dumać nad resztą

Włosy świętej Magdaleny

włosy świętej Magdaleny - czyli glony
obficie porastające brzegi rzeki
oplatwały twoje uda i wily się po młodym brzuchu
kiedy pochylileś się by zerwać
niewielką rodzinę grążeli
i spleść z nich dla mnie wianek
a to działo się chyba przed wiekiem
a może i wczoraj doprawdy nie wiem
lecz to nieistotne bo dzisiaj
marzeniami jak palcami
wyprostuję twoje zmarszczki
i nieskromnych myśli żarem
czas przetopię w wieczne teraz
byś mógł wejść do tamtej rzeki
i na ramion złotej ramie przynieść
ze sztuczną perłą z piany
z okruczem muszli
ze słońca roztrzęsionym blaskiem
włosy świętej Magdaleny.

Przed zmierzchem

suche łęty tliły się z trzaskiem
na pobliskich kartofliskach
słodsza połowa księżyca
przebiła się przez pożółkłe niebo wieczoru
w dole gdzie rzeka meandrem opływa półwysep
wolno płynęła łódeczka
na łódce staruszek o mlecznej czuprynie

on wiosłem z flegmą przebiera
ona wiadra i bańkę przytrzymuje prawą ręką
lewą zaś głaszcze kudłatego pieska
co z zadartym ogonem między wiadrami swawoli
i pieszczotliwie mówi doń kobieta
- Misiu Misiu czemu ty taki dzisiaj niegrzeczny
powiedz czemu...

to oni kazali mi pisać wiersze
tych dwoje starych ludzi
kundelek i dym z kartofliska
i księżyc i łódka
i meandry rzeki

w to samo miejsce nad rzeką
często o zmierzchu przychodzę
nie ma już dymu z suchych łętów
i starcy już dawno umarli
choć co prawda na ich miejsce
innym posiwały głowy
cóż nawet i rzeka zmieniła swoje zakola

również inny pies ale tak samo niegrzeczny
jak tamtego czasu
po pysku liże księżyc i ogonem merda
nie wie nic o śmierci ani o moich wierszach

Amatorom

Mam nadzieję, że
w małym muzeum serca Pana Boga
tkwi nieco czułości dla
grzybków ze styropianu
i domków z zapalek,
baranka z cukru
i Matki Boskiej wyszywanej krzyżykami.

Talenciki zmarnowane,
co wam kto kiedy obiecywał co
llu Nikiforów
przez dobrych i normalnych ludzi popychanych
przejdzie jeszcze
po wybojach i bez rozgłosu.
Nie wzruszam ramionami bo i po co.
Nie pytam.

Nieprofesjonalni artyści
w promieniach wschodzącego księżyca
odgrzebują co wieczór węzełek z talentami
i cieszą oczka ich idiotycznym blaskiem,
i coraz głębszy dołek kopią pod jaworem,
aby je z powrotem schować zanim wzejdzie słońce.

Posłowie

Elżbietę Michalską najwierniej znają mieszkańcy jej wierszy:

ludzie, których codziennie spotyka;
zwierzęta, którymi się zajmuje;
przedmioty, których dotyka
i elementy krajobrazu, który nie spowszedniał.

Najbliższy świat ograniczony miedzą, drogą, meandrami rzeki i płotem, podpatrzony w szczególności, nieustannie zajmuje wyobraźnię Poetki. Jest też przedmiotem i tłem Jej rysunków i akwareli. Ale twórczej rejestracji świata towarzyszy gorzka refleksja:

Talenciki zmarnowane

co wam kto kiedy obiecywał co

Ilu Nikiforów

przez dobrych i normalnych ludzi popychanych

przejdzie jeszcze

po wybojach i bez rozgłosu.

Nie wzruszam ramionami bo i po co.

Nie pytam.

(Amatorom)

Przyroda i przedmioty stają się uczestnikami człowieczego losu. Ożywione, dopuszczone do głosu, mają swoje niebanalne historie, a przy tym nic nie tracą ze swojej rzeczywistości:

By polubić to stare odrapane z farby krzesło,

Musiałam je kilkakrotnie namalować,

Sadowiąc nań pędzelkiem drogie mi osoby,

Nawet te, które nic nie wiedziały o istnieniu owego krzesła...

Deski płaskie bez wgłębienia. Dwie duże i jedna mała.

Więc jakaś cicha pretensja do bycia ikoną?

(Krzesło)

Trzeba pytać o miłość. Czy jej wyraźnym dowodem nie jest pieczołowite przenoszenie elementów widzialnego, namacalnego

Świata wokół na grunt poezji i malarstwa, i zakładanie go tam na nowo? Jest to jednak miłość w pewien sposób dramatyczna, bo do świata, który jest nie tylko najbliższy, ale też jedyny. Elżbieta Michalska nie zna niczego poza tą małą ojczyzną. Pisząc *Starą fotografię*, *Amatorom* czy *Jacewicza*, opowiada przede wszystkim o sobie. Dlatego mieszkańcy jej wierszy znają ją najwierniej.

Katarzyna Makowska

Spis treści

... to dużo czy mało?	7
Smok	8
Osty	9
Kronika prowincji Z	10
Czerwony goździk	12
Małż	13
Wiejskie czasopismo	14
Myszy	15
Błękit	17
Płot	18
Sen	20
Droga	21
Rojąc	22
Haiku	23
Codziennie	24
Autobus	25
Jacewicz	26
Jaki deszcz	28
Kwitnący rzepak	29
Haiku	30
Pająk	32
Czerwiec	33
Anioł	34
Piosneczka	35
Balladyna	36
***(aniołom niepotrzebna)	37
...którzy poznali czarodziejkę	38
Tykocin 1	39
***(nie ma we mnie żadnych wierszy)	40
Dionizje Małe	41
Wiejski kościół	43
Stara fotografia	45

Łza	46
Włosy świętej Magdaleny	47
Przed zmierzchem	48
Amatorom	50
Posłowie	51

Michalska
Tu

Elżbieta Michalska (ur. 1971 r.)

Złotorii. Granice tej wsi wyznaczają kr...
odtworzonej w wierszach składających się na...
Niektóre z nich były publikowane w piśmie literackim *Tytuł*
(1993r.), tomiku *Poczty Literackiej Radia Białostok* (1996 r.) i w
Zeszytach Literackich (1999r.). Trudno zliczyć, ile z tych wierszy
wywędrowało poza Złotorię, przynosząc Elżbiecie Michalskiej
liczne nagrody i wyróżnienia, m.in.: II nagrodę w
Ogólnopolskim Konkursie Poetyckim im. H. Poświatowskiej
(Częstochowa 1992r.); I nagrodę w Ogólnopolskim Konkursie
Literackim na miniaturę poetycką (Radom 1997r.); I nagrodę w
kategorii haiku w Ogólnopolskim Konkursie Poetyckim im. W.
Olszewskiego (Bełchatów 1997r.).

Elżbieta Michalska jest bohaterką dokumentalnego filmu
Andrzeja Miłosza i Anny Kowalskiej *Takie ze mnie dziwadło...*

096906